

ת"פ 42136/05/20 - מדינת ישראל נגד מג'די מושלב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 42136-05-20 ישראל נ' מושלב

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

מג'די מושלב

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של החזקת סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.7.19 בשעה 04:14 או בסמוך לכך, במסגרת בדיקת רכבים שגרתית של המשטרה, נמצא הנאשם מחזיק בסכין מתקבעת. כן צוין בכתב האישום שביום 30.7.19 בשעה 23:44 או בסמוך לכך, גם כן במסגרת מחסום שגרתית לבדיקת רכבים, שוב נמצא הנאשם כשהוא מחזיק בסכין מתקבעת.

2. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים שיתקבל תסקיר מטעם שירות המבחן, בין היתר בשל גיל הנאשם. הצדדים הסכימו עוד כי באם התסקיר יהיה חיובי, יעתרו במשותף לעונש מאסר מותנה וקנס, שאחרת תעתור המאשימה לעונש מאסר בן 6 חודשים בעבודות שירות וענישה נלוות ואילו ההגנה תוכל לטעון באופן חופשי. אומר כבר עתה, כי בסופו של יום, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית והצדדים טענו אפוא בהתאם לטווח הענישה הנ"ל.

תסקיר שירות המבחן

3. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את שנכתב בתסקיר, ובתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 21, ומתפרנס מעבודה כרתך במפעל לברזל. הנאשם סיפר כי במשך תקופה נהג לעשן גראס וחדל מכך לפני מספר חודשים. ביחס לביצוע העבירות הודה הנאשם במעשה אך קצינת המבחן התרשמה שהוא אינו מקבל אחריות למעשיו, נוקט בעמדה הגנתית, ממזער מחומרת התנהגותו וכי קיים סיכון בינוני-גבוה להישנות עבירות בעתיד. ההתרשמות הכוללת הייתה שהנאשם מתקשה לתת אמון בגורמי הטיפול ואינו מגלה הבנה בנוגע לצורך בהתערבות טיפולית בתחום ההתמכרויות ועל כן נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת העבירה בה טמון פוטנציאל נזק ממשי. נטען כי הערך המוגן שנפגע הוא הגנה על שלום הציבור וכי מדובר בשני אישומים שונים ועל כן הפגיעה בערכים היא בעוצמה רבה יחסית. המאשימה הפנתה לפסיקה ונטען כי בשל מסקנות התסקיר והגישה המצמצמת בה החזיק הנאשם יש להטיל עליו שישה חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

5. טרם שמיעת טיעוני ההגנה לעונש ביקשתי מהסנגור התייחסות לגרסה העובדתית שנמסרה בפני שירות המבחן. בתגובה טען הסנגור שהנאשם מבקש לחזור מהודאה, אך בהמשך אישר את מעשה העבירה וטען לעונש.

6. במסגרת טיעוניו לעונש הדגיש הסנגור את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות (כבן 19), את עברו הנקי, את חלוף הזמן ואת הודאתו בהזדמנות הראשונה. כן נטען שהנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עבריינים והטלת עונש מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות, תפגע בו ובבני משפחתו בצורה קשה. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה ההגנה לפסיקה ונטען כי הוא נע מצו של"צ ועד מאסר מותנה וטענה שבנסיבות ענייננו יש לקבוע שמדובר באירוע אחד בהתאם לתנאים שהותוו בפסיקה. לאור כל זאת עתרה ההגנה להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

7. הנאשם לא ביקש לומר דברים.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. כאמור, הצדדים הציגו הסדר טיעון הכולל טווח ענישה מוסכם. המאשימה לא טענה למתחם הענישה הראוי לשיטתה אלא ביקשה לאמץ את עתירתה העונשית. ההגנה טענה למתחם ענישה וביקשה לאמץ את עתירה העונשית. טרם בואי לקבוע אם לאמץ את הסדר הטיעון, אציין כי בבית המשפט העליון הובעו דעות שונות בעניין השאלה האם יש צורך לקבוע מתחם ענישה מקום בו קיים הסדר טיעון, לרבות טווח ענישה מוסכם, ו"נראה שטרם נקבעה הלכה מחייבת בנדון" (ע"פ 8109/15 אהרון אביטן נ' מדינת ישראל (9.6.2016)). עם זאת, מוסכם על הכל שמתחם הענישה ההולם וטווח הענישה המוסכם, אינם מונחים זהים, שהרי הראשון מבטא קביעה נורמטיבית של בית המשפט, בהתאם לשיקולים הקבועים בסעיפים 40א-40ט לחוק העונשין, בעוד שטווח הענישה הוא יציר הצדדים ומושפע לא אחת מכוח המיקוח שלהם ואינו מבטא בהכרח קביעה ערכית נורמטיבית נכונה (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)). אדגיש עוד כי בשל הצורך לבחון את סבירות ההקלה לה זכה הנאשם בעטיו של הסדר הטיעון, נומקה העמדה המצדדת בצורך בקביעת מתחם ענישה גם במקרה של הסדר טיעון, בכך שהדבר יוצר שקיפות, כך שהציבור זוכה לדעת בבירור את מידת ההקלה לה זכה הנאשם בשל הסדר הטיעון (עמדת השופט מלצר בע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)). כמו כן נומקה עמדה זו בכך שהדבר מעמיד בפני בית המשפט כלי מדידה יעיל לבחינת סבירות הסדר הטיעון "לפחות במקרים בהם סבירות הסדר הטיעון אינה ברורה על פניה" (עמדת השופט מזוז בע"פ 4301/15 יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל (5.1.2016)). וראו גם: אורן איל-גזל "העונש ההולם לא תמיד

יהלום, עורך הדין 70 (אוקטובר 2013)). עם זאת, כאמור, אין מדובר בהלכה מחייבת והנושא טרם הוכרע. אפנה אפוא לקבוע את מתחם הענישה, ולו למען שלמות התמונה.

9. ראשית, אדון בשאלה האם כתב האישום כולל אירוע אחד או שמה שניים. הצדדים, כאמור, חלוקים בעניין זה ודעתי היא כשל ההגנה. מדובר בשתי עבירות זהות שבוצעו בנסיבות זהות ובסמיכות זמנים. נראה עוד ששני המעשים בוצעו על רקע אותו מצע עברייני ואף אם אין מדובר "בתכנית עבריינית" במובנה המקובל, מדובר בהתנהלות עבריינית דומה אשר על רקע זהות יתר הנתונים היא מקיימת לדעתי את מבחן הקשר ההדוק לגבי נקבע כי "בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גברי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד ... ניתן לומר כי ברגיל לקשר כזה בין עבירות יימצא כאשר הבהיניהן סמיכות זמנים ואכאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כ אשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה" (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2013)). כן ראו: "[המעשים- י.ט] התבצעו באופן שחזר על עצמו, בסמיכות זמנים ובנסיבות דומות ... אין בכך כדי לגרוע מן החומרה שיש לייחס לדברים. ה'אירוע' כולל שלושה מעשים חמורים..." (ע"פ 4197/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.4.2015)). מובן כי לצורך קביעת גבולות המתחם תובא בחשבון העובדה שמדובר בשני מעשים נפרדים ואולם, יש להשקיף על הפרשה כאירוע אחד (רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015); דנ"פ 2999/16 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.2016); ע"פ 1082/14 **אשרף ג'סאר נ' מדינת ישראל** (23.7.2015); ע"פ 5643/14 **עיסא ואח' נ' מדינת ישראל** (23.6.2015); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015)).

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הצטיידות בסכין שלא למטרה כשרה יוצרת סיכון ממשי לפגיעה בערך המוגן של שמירה על שלום הגוף ובטחון הציבור. מטעם זה ראה המחוקק להגביל לא רק את השימוש בכלי נשק זה, אלא אף את עצם החזקתו והכל אם אינו מוחזק למטרה כשרה. ברע"פ 7484/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.12.2009) הודגש:

"...פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרופן הנזכר אף הוא בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכינים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות".

11. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** כתב האישום אינו מפרט היכן בדיוק הוחזקה הסכין בכל אחד מהאישומים, אך לאור כך שהנאשם נעצר לבדיקת רכבים שגריתית, יש להסיק לטובתו שמדובר בהחזקה ברכב. כן לא הוצגה בפני הסכין (או תמונה) וכתב האישום אינו כולל פירוט מידותיה ועובדה זו תיזקף לקולה במידה מסוימת. עם זאת, הבאתי בחשבון כי הנאשם החזיק בסכין בשתי הזדמנויות שונות בתוך עשרה ימים.

12. **מדיניות הענישה:** בחינת מדיניות הענישה מצביעה על הטלת עונשים מחמירים תוך מתן משקל נכבד לשיקולי

הרתעה. לא אחת צוין תפקידו החשוב של בית המשפט בביעור נגע "תת תרבות הסכין". ראו:

"לא נלאה, בהמשך לפסקי דין רבים שיצאו מתחת ידו של בית משפט זה, כולל בימים אלה ממש, להצהיר בקול רם וצלול על הצורך במאבק שיפוטי ב"תת תרבות הסכין", וזאת בכל גילוייה - בין ה"קלים" כהחזקת סכין, ובין הקשים במיוחד, דקירות שסופן אף מוות רחמנא ליצלן" (ע"פ 7924/05 אבו דעוף נ' מדינת ישראל (11.1.2007)).

13. עם זאת יצוין שרמת הענישה משתנה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה (מיקום הסכין - תוך הבחנה האם הייתה על גופו של הנאשם או ברכבו; המקום בו שהה הנאשם עם הסכין כמלמד על פוטנציאל הסיכון; סוג הסכין וגודלה וכיוצב') ולנסיבותיו האישיות של הנאשם (עבר פלילי, שיקום, תסקיר חיובי וכיוצב').

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: ע"פ 11180-01-13 **מדינת ישראל נ' סמילה** (18.2.2014), בו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, בכך שהחזיק על גופו סכין בשעת ערב במרכז מסחרי, ונידון לחודשיים מאסר בפועל (הנאשם לא נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות). ערכאת הערעור קבעה כי מתחם הענישה ההולם נע בין חודשיים מאסר בפועל, שניתן לשאת בהם בעבודות שירות, ועד 10 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 28790-05-16 **אלעד אלוני נ' מדינת ישראל** (1.1.2017), בו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה ונידון ל-30 ימי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות. הנאשם הצטייד בסכין וכשהבחין בניידת משטרה השליכה אל עבר השיחים; עפ"ג 2225-09-17 **מדינת ישראל נ' שער** (19.12.2017), בו נידון עניינו של נאשם שהחזיק ברכבו סכין מתקפלת. בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשם והטיל עליו צו של"צ. ערכאת הערעור ציינה כי מדובר במקרה חריג ומשכך המליצה למאשימה לחזור בה מהערעור, וכך היה; ע"פ 59830-01-16 **כהן נ' מדינת ישראל** (20.4.2016), בו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה בכך שהחזיק ברכבו סכין, ונידון לצו של"צ ומאסר מותנה; ע"פ 33615-06-16 **מיכאל אוחנה נ' מדינת ישראל** (25.10.2016), בו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, בכך שנתפס מחזיק סכין בשעת לילה מאוחרת באחד מחופי הכנרת. הנאשם נידון לחודשיים מאסר בכליאה, לאור אי התאמתו לביצוע עבודות שירות; ת"פ 28694-07-11 **מדינת ישראל נ' טרבס** (18.1.2015), בו נתפס הנאשם בכניסה לבית המשפט כשבנעליו אולר. הנאשם הורשע בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה ונידון לצו של"צומאסר מותנה; ת"פ 6440-05-15 **מדינת ישראל נ' אפראימוב** (17.7.2016), בו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, בכך שבעודו במעצר החזיק בתחתוניו סכין, והוא נידון לחודש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות; ת"פ 8434-06-15 **מדינת ישראל נ' לוי** (14.3.2016), בו הורשע נאשם שהחזיק ברכבו סכין בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, ונידון למאסר מותנה והתחייבות; עפ"ג 14809-09-19 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (8.1.2020), בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה ונידון למאסר על תנאי וקנס. הנאשם שהה ברכבו בחניה ציבורית והחזיק בין רגליו בסכין מתקבעת.

לאור כל זאת, אני בדעה שמתחם הענישה ההולם את העבירה מושא עניינו נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

14. בשים לב למתחם הענישה שקבעתי, טווח הענישה עליו הסכימו הצדדים מצוי בגדרי המתחם ומכאן שבכוונתי לכבדו. השאלה היא מה העונש הראוי לנאשם בגדרי טווח ענישה זה.

15. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את עברו הפלילי הנקי; גילו הצעיר; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות (מעל לשנתיים); ואת העובדה כי מאז לא הסתבך בפלילים (טענה שנטענה על ידי הסנגור ללא התנגדות). עוד הבאתי בחשבון את הודאתו אשר תרמה לחיסכון בזמן שיפוטי ואף ביטאה חרטה והפנמה של הפסול שבמעשים. עם זאת, לא התעלמתי מהתייחסותו של הנאשם לעבירה כפי שהובאה בפני שירות המבחן והאופן בו הוערך הסיכוי להישנות עבירות. על רקע כל אלו התלבטתי אם להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות כעתירת המאשימה (ולו קצר) ובסופו של יום החלטתי שלא לעשות כן. השיקולים שהינחוני בעניין זה היו גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות, הסטיגמה השלילית הנלוות לעונש מאסר (ולו בעבודות שירות) והפגיעה הכלכלית הנלוות לכך. הנאשם עובד כיום ודומה שעונש מאסר בעבודות שירות ולו קצר, עלול להביא לפיטוריו ולפגוע ביכולתו לשקם את חייו. לאור כך סברתי כי ענישה מותנית ומציבת גבולות, בצד קנס שיהיה משמעותי עבור הנאשם (סעיף 40 ח' לחוק העונשין), יכולה להוות תמהיל עונשי ראוי בנסיבות העניין.

16. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים את העבירה בה הורשע.

ב. קנס בסך 3,000 ₪. הקנס ישולם בשישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.2022 ובכל 1 לחודש שלאחריו. היה והקנס או חלקו לא ישולם במועד - תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי.

המוצגים (סכינים) - להשמיד.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"ב, 21 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.